

Artistiek parcours : ontwikkeling als choreograaf

Opleiding

Klassiek ballet was tijdens mijn jeugd een passie. Toch heb ik toen nooit de ambitie gekoesterd hiervan mijn beroep te maken. Ik ging naar de universiteit en studeerde in 1993 af aan de RUG als Burgerlijk Natuurkundig Ingenieur. Tijdens mijn studie kwam ik in contact met moderne dans: een nieuwe wereld ging open. Na twee jaar voorbereidende studie aan de Dansacademie van Brugge begon ik in 1995 als eerste lichting in P.A.R.T.S. (Brussel). Ik kreeg er de unieke kans om met de beste docenten en choreografen te werken. Mijn eerste creatie ontstond als eigen werk 'I want to see you...to be seen in black and white' en bevatte meteen het begin van twee krachtlijnen uit mijn werk: poëzie en locatie. Dit stuk werd opgepikt door de Vooruit, waaruit een hele reeks voorstellingen en partners volgden, alsook een nauwe band met programmator Guy Cools.

Overzicht creaties en onderzoeksfocussen

Voor de creatie van eigen voorstellingen werkte ik de eerste periode van 1997 tot 2001 samen met Kosmas Kosmopoulos binnen **Alkyonis**. In 2002 koos ik met **inti** voor een nieuwe richting. Al snel vond ik in Thomas Devens een inspirerende danspartner en co creator. Ondertussen was ik ook gast choreografe voor verscheidene artiesten uit andere performance disciplines.

1997 – 2001: ALKYONIS

I want to see you... to be seen in Black and White (1997)

Deze installatievoorstelling is het begin van een jarenlange samenwerking met Kosmas Kosmopoulos, die het videoconcept bij deze voorstelling aanbracht.

'Door het specifieke gebruik van licht en ruimte situeert dit duo zich tussen een dansvoorstelling en een installatie. De bewegingsruimte wordt bepaald door het licht van een diaprojector. De videobeelden versterken een voyeuristisch gevoel.'

Het is van begin af duidelijk dat ik mijn plaats niet vond in een onpersoonlijke studio. De omgeving en de sfeer zijn van meet af aan een deel van de voorstelling, een vertrekpunt zelfs.

Feuillet d'Album (1998)

Ik werk samen met Paul Peyskens (regie en concept), Michel Van Beirendonck (scenografie), Enzo Piccinato (video) en Dominique Piccinato (fotografie) in een productie van de Koninklijke Vlaamse Schouwburg.

Vanuit het werk van de Brusselse modeontwerpster Kaat Tilley wordt de catwalk vervangen door het theater waar de kostuums onderdeel worden van een groter totaalgebeuren. Waar dans, regie, beeld, muziek en mode interageren. Ik dans de solomomenten en maak de choreografie voor dertien semi-professionele danseressen en 13 kinderen.

In die periode dans ik ook mee in de voorstellingen *Multum in Parvo* (1998) van Pierre Droulers voor het KunstenfestivaldesArts, en *Via* (1999) van HushHushHush en muziektheater Lod. Deze voorstelling kent een lange internationale tournee.

Samen met Kosmas Kosmopoulos dans ik *Ik heb geen angst* (2000), op de Gentse Feesten en Boulevard den Bosch, waar de relatie met het publiek een nieuwe dimensie krijgt. Letterlijk tussen het volk voel ik hoe abstracte dans communiceert met het publiek. Het is een vervolg op de verschillende locaties waar we tot dan al korte voorstellingen deden, o.m. in de steenkoolmijn van Winterslag.

A void of (2000)

Met De Vooruit en CC Berchem als belangrijkste partners en een projectsubsidie als ondersteuning maak ik mijn eerste schouwburgvoorstelling. Dans: Laura Kamppila, Giulia Sugranyes en mezelf. Decor: Leen Lisens, Video; Kosmas Kosmopoulos, muziek: Lode Vercampt (muziektheater Lod, RadioKuka,..)

Ik ga op zoek naar textuur op de scène om de lege zwarte doos te vullen met materie en verleden. *'Waar woorden sprakeloos blijven of de waarheid verdraaien vertelt het lichaam in de dans haar verhaal, haar verleden. Naast drie danseressen treden video, muziek en decor op als vierde stem: de begeerde, de wonde, symbool voor het dilemma tussen verleden en toekomst.*

Ik zoek naar een taal die vertrekt vanuit het lichaam, vanuit een emotie, vanuit een innerlijke urgentie. Als inspiratiebronnen gebruik ik Klimt, Picasso, Rodin en Paz. Deze voorstelling is met succes op tournee gegaan in binnen-en buitenland.

Achteraf merk ik dat ik veel tegelijk wilde : een sensibele taal vanuit een innerlijke urgentie, een decor uit hout met een verleden, naast een dynamische taal uitgewerkt in een abstract ruimtjepatroon en een omgeving van ongrijpbare videobeelden. Ik wilde het leven zelf in al zijn facetten op de scène krijgen. Dat kenmerkt nog steeds mijn zoektocht naar de taal van dans.

Land Scape (2001)

Dit locatieproject in Lissabon werd samen met Kosmas Kosmopoulos speciaal gemaakt voor "Lugar à Dança", op uitnodiging van VO'ARTE, met als doel dans in een stedelijke omgeving te integreren. Over de stilte van een stad.

Naast het werk in het theater blijkt de concreetheid van een locatie en het feit dat je de choreografie kan inplanten in het dagelijkse leven een meerwaarde te geven aan mijn taal. De communicatie die je aangaat met de toeschouwer krijgt een andere dimensie.

Dit gegeven zal de komende jaren mijn werk sterk beïnvloeden.

2002 - nu: VZW INTI

Vanuit deze twee peilers uit de laatste twee projecten (dans vanuit een innerlijke urgentie maar ook met de abstractie ervan, en de dans in de realiteit plaatsen) krijgt mijn visie meer gestalte. Ik ga vanaf hier mijn eigen weg en richt een eigen vzw op: inti.

In die periode schrijft Steven De Belder in Warande informatief:

“Schellekens maakt volop gebruik van het feit dat de dans niet dezelfde uitdrukking of grammatica heeft als de gesproken taal, en vat het vertellen van een verhaal dus helemaal anders op. De beweging spreekt in beeldtaal.”

Meteen na de oprichting ontmoet ik Thomas Devens, in wie ik een inspirerende danspartner vind.

Blanco Spoor (2002)

Het uitgangspunt van Blanco Spoor is één –weliswaar zeer lang – gedicht, Blanco (Octavio Paz). Deze creatie wordt voor het eerst getoond in de Steenkoolmijn van Winterslag, heeft zijn première in De Warande (in een ‘scène op scène’ opstelling) en krijgt later een uitwerking als locatieproject in een schuur tijdens Bewogen Tongeren en in een huiskamer tijdens De Warande speelt thuis. Als ‘*dans in huis*’ spelen we in meer dan 20 Antwerpse huiskamers tijdens Andere Podia (Zomer van Antwerpen).

De intimiteit die volgt uit deze manier van werken geeft meteen een grotere diepgang aan het materiaal. De bewegingen zijn niet alleen zichtbaar, maar ook voelbaar door de toeschouwers. We spelen met nabijheid en afstand. Dit direct contact met het publiek is een warme ervaring en een nieuwe onderzoekspiste in mijn werk.

Tuur Devens over Blanco Spoor:

Anabel Schellekens maakt met ‘Blanco Spoor’ herinneringen los die elke toeschouwer kan invullen. Zij inspireert zich op het gedicht ‘Blanco’(1967), van de Mexicaanse dichter Octavio Paz, een stromende ontmoeting van woorden, beelden, water, vuur, zand, lucht, passie, levensdrift, mysterie.

‘Blanco Spoor’ zet die beeldrijke taal om in beweging. Een man en een vrouw interpreteren, trekken sporen, ontmoeten elkaar, balanceren in keuzes maken, gaan weer weg, overschouwen hun belevenissen, laten sporen na. Het zijn herinneringen, die inkleuren, weer wit worden en zich splitsen in ruimte, in tijd, in beweging. In bewegingspatronen als een bundeling van ‘gevallen stukjes werkelijkheid’.

‘Blanco Spoor’ is een ingetogen speelse en beeldrijke dansvoorstelling, waarvan een bijzondere en treffende sfeer uitgaat.

ERA (2003)

ERA wordt van meet af aan opgestart als een onderzoeksproject waarin ik de wisselwerking van ruimte en beweging met zang wil uitproberen. Ik word betoverd door de stem van Elise Caluwaerts, en vind verschillende partners en projecten waarbij ik telkens op een andere manier de verhouding van zang t.o.v. de dans kan plaatsen:

- *Ter Plekke – ik was hier* (3) (op uitnodiging van Els Soetaert, Round face en kc Netwerk)

Van 27 tot 29 maart 2003 bezetten Els Soetaert, Ilse Roman en ikzelf de oude passementeriefabriek in Aalst.

Anabel beklom de treden van de opslagruimte, op zoek naar houvast, verschijnend en verdwijnend, komend en gaand. Als een sirene lokte de stem van de zangeres, die op de zolder woont. Het verdieperonder vertoefden twee danseressen, elk in hun ruimte. Ze gingen alle drie op hun manier een relatie aan met de ruimte en de muur, waarin ze verdwijnen en weer verschijnen. Cycli die zich continu herhalen, maar toch nooit gelijk.

Met Ann De Prest, Iris Luybaers, Christie Di Perna en ikzelf.

- *Hotel Ideal, Princesse de Galle* (i.s.m. Laika en Muziektheater Transparant)

Gedurende een week (van 21 tot 26 april 2003) ontvangt de zangeres in de stoffenwinkel in de Statiestraat in Berchem. Tussen brokaat en zijde vertoont ze zich aan het publiek. Het wordt een onderzoek naar beweging op het lichaam van de zangeres geschreven.

Met Elise Caluwaerts.

- *Re:actor Era* (i.s.m. kunstencentrum Tor)

Tijdens deze fase (mei 2003) wordt de wisselwerking van een duo, een zangeres en een danser, onderzocht. Als locatie fungeert hier de gerenoveerde schouwburg van het Casino Modern in Waterschei. Deze wordt oorspronkelijk gebouwd in de jaren '30 in volle art deco tijd. De zaal met balkon ademt geschiedenis en roept een veelheid aan herinneringen, inspiratie en associaties op: Romeo en Julia, Der Panter (Rilke), Spilliaert, neonlicht in de straten, Raimund Hoghe, Titanic, Edith Piaff, serenade, balkon met zicht op zee, ... Vanuit deze associaties kies ik voor diversiteit: een mélange van stijlen en kleuren, van tijd en ruimte. We draaien voor de gelegenheid de rollen om: het publiek neemt plaats op de scène en wij bespelen de zaal en het balkon.

Met Elise Caluwaerts en Thomas Devens

- - *ERA – Netwerk* (i.s.m. kc Netwerk)

De voorlopig laatste fase van het onderzoek resulteert in een voorstelling in het gerenoveerde gebouw van kc Netwerk in Aalst. De zangeres en de dansers werken vanuit hun eigen taal en proberen in interpretatie zo dicht mogelijk bij elkaar aan te leunen.

Met Elise Caluwaerts, Christie Di Perna, Thomas Devens en Karolina Wolkowiecka.

- *Carmina Burana*

Cultureel Centrum Leuven opent het nieuwe theaterseizoen in september met een opvoering van de Carmina Burana, een initiatief van de dirigent John Liquari. De algemene artistieke leiding is in handen van Ben De Keyser. Een koor van zo'n 125 zangers, versterkt door professionele muzikanten en solisten, bezetten de scène van de schouwburg. De uitnodiging om voor het derde deel een choreografie te maken, gaf mij de kans om het onderzoek naar beweging, ruimte en zang in een heel andere context te plaatsen. In tegenstelling met voorgaand werk dat meestal intiem en kleinschalig is, heb ik hier de uitdaging van een grote scène, een groots project en een groot publiek.

Gedanst door Jennifer Regidor en Thomas Devens.

In deze periode wil ik mij vooral als choreograaf vervolmaken. Hiertoe krijg ik de kans door mee te werken aan 3 gastprojecten:

Nekvel (2004) is een project dat ik maak met de studenten van het Herman Teirlinck Instituut.

Voor *Betty* en *Rantsoen* (2004) ben ik gastchoreografe. In *Betty* werkt Gil Renders met 3 danseressen rond het schilderij 'Betty' van Hopper.

Rantsoen is een project in regie van de Britse Renny O'Shea voor Victoria De Luxe en wordt vertolkt door nieuwkomers en asielzoekers in Gent, met het publiek rond een grote met rijst gevulde tafel.

Vous permettez? (2006)

De ervaring van 'Dans in huis' geeft zin om een voorstelling te maken, speciaal op maat van een huiskamer:

Vous permettez? is een dansvoorstelling die enkel in huiskamers speelt. De ziel van dit project bevindt zich in deze intimiteit, waar de ontmoeting met de toeschouwer geen barrières kent. In de kleine ruimte van de huiskamer wordt hedendaagse dans toegankelijk voor een breed publiek.

Anabel Schellekens en Thomas Devens zetten met Vous Permettez? hun onderzoek verder naar de beleving van dans in een persoonlijke context. Dit keer worden ze bij de creatie versterkt door Kurt d'Haeseleer (video) en Guy Cools (dramaturgie).

Beweging, tekst en video zijn de ingrediënten van deze intieme en hartelijke dansvoorstelling

Dankzij de ondersteuning van een projectsubsidie van de Vlaamse Regering is deze voorstelling voor mij een geslaagde creatie waarin beweging, ruimte + context en de verschillende medewerkers (Guy Cools, Thomas Devens en ikzelf) elkaar inspireren.

Het blijkt een beproefde formule met meer dan 70 voorstellingen in huiskamers over heel Vlaanderen, een café, een architectenbureau, een galerij en een studentenkot. We spelen in Londen in het kader van Sum/Some of the PARTS, in Maastricht (Cement Festival) en in Calais (Le Channel, Liberté de Séjours voor Laika).

Volta (2008)

Na 4 jaar huiskamers bespeeld te hebben wil ik terugkeren naar het theater. Ik wil kijken hoe ik de directe relatie tot het publiek mee kan uitwerken in het theater. Hiervoor krijg ik de steun van een projectsubsidie van de Vlaamse Regering. Dans: Claire Croizé, Ilythya de Lignière, Tamayo Okano, gast: Giulia Sugranyes, decor: Steven Brys, dramaturgie: Guy Cools

Volta vertrekt vanuit een innerlijke paradox die je voelt op de rand van een afgrond. Duizeling. Een gevoel van zweven, drijven, drift. In de verleiding van een duizelingwekkende diepte schuilt een vorm van waanzin.

De creatie confronteerde mezelf met het feit dat de reflectie van de dansers op het voorgestelde materiaal voor mij essentieel is om op door te werken. De complementariteit van mezelf t.o.v. de dansers is dan ook voelbaar. Het resultaat is een eerder ingetogen voorstelling 'op de rand van de uitbarsting' in een sterk decor waarbij de grens tussen publiek en scène is weggehaald, om zoveel mogelijk details en nuances te tonen.

Guy Cools schreef over Volta:

In Volta gebruikt Anabel Schellekens, Riley's abstracte schildertechniek om op zoek te gaan naar de identiteit van zichzelf en haar dansers. Uiteindelijk ligt de spankracht van de voorstelling in het vertrouwen dat choreografe en dansers in zichzelf hebben en aan elkaar geven. Het vertrouwen om ruimte te laten voor vrijheid en improvisatie. Het vertrouwen in een voortdurend veranderende 'kleur-vorm'.

Vertige. De duizeling van de vrijheid. Het zich overgeven aan het moment van niet-weten.

Volta. De spannende betekenis en identiteit die ontstaat wanneer we vertrouwen op de ander.

Zeer strakke structuren stonden tegenover vrije improvisaties. Het is een voorstelling die veel vragen openlaat. Steven Brys creëerde een decor dat perfect het karakter van de voorstelling belichaamt. De communicatie met het publiek was eerst afstandelijk, dan uitnodigend en tot slot vrij direct.

Ik word gevraagd als gastchoreografe en coach voor *Geloof me*, *Me Gusta* en *Drön*.

Geloof me (2008) is een muziektheatervoorstelling van Jo Roets (Laika).

In *Me Gusta (2008)* werken 4 acteurs en een danseres met eten rond eetrituelen in een speciale scenografie en regie van Peter De Bie (Laika).

Drön (2009) is een samenwerking van Time Circus en SWAN (David Bové). Dit concert wordt een totaalspektakel in een omgebouwde caravan die een mechanische choreografie uitvoert.

Ik voel hoe choreografie, ruimte en lichaamstaal op al deze verschillende niveaus werkt. Ik laat me graag inspireren door het werk van andere makers.

Nu (2009)

Onder de vleugels van Laika en CC Hasselt werk ik samen met Thomas Devens, Bert Van Gorp, Ilythya de Lignière en Steven Brys aan deze sprankelende en intieme dansvoorstelling die gaat over familie, relaties, generaties, leeftijden. Over het leven dat zichzelf in een oneindige cirkel altijd opnieuw uitvindt. Dans dichtbij voor iedereen vanaf 8 jaar.

Het is op vraag van Gerhard Verfaillie dat ik voor de eerste keer expliciet voor een jong – en ook minder jong - publiek werk.

Het publiek zit letterlijk mee in het decor. De complementariteit van de vier dansers met tegelijk een groot respect voor elkaars eigenheid zorgt voor een gevarieerde taal die rechtstreeks met het publiek communiceert.

Verschenen in Theatermaggezien :

'Nu' verrast voortdurend, sprankelt van begin tot einde, boeit in de verstillingen en de turbulenties. Hun associatieve mengeling van concrete herkenningmomenten met een doorgedreven abstraherend bewegen en dansante mimemomentjes boeien jong en oud, prikkelen ieders fantasie, laten zien dat dansen zeker een kunstvorm is voor kinderen, meer nog: deze dansproductie is puur genieten! Om daarna lekker tijdloos te filosoferen.

Thomas Devens gaat hierna zijn eigen weg en ik heb handen vol aan gezin en kinderen. 2011 wordt een jaar van bezinning. Dit is ook het jaar waarin ik een shiatsu-opleiding start bij O-Ki in Brussel.

Move (2012)

Giulia Sugranyes, ex-danseres bij ROSAS en afgestudeerd binnenhuisarchitecte, nodigt me uit om samen met haar een bouwspel met dans te maken voor kinderen vanaf 5 jaar. Inspiratiebronnen zijn kleuren en de bouwspelen van architect Renzo Piano. Dans en spel gaan in elkaar over. De kinderen kijken eerst en gaan dan zelf aan de slag om met de installatie vormen te bouwen. *Move* staat als op alle grote familiefestivals STORMOPKOMST (Turnhout), Krokusfestival (Hasselt), Pepernoot festival (Dilbeek en Strombeek), Spinrag festival (Kortrijk), maar ook in TAKT (Neerpelt), Vrijstaat O (Oostende), Playground (Leuven), Le Channel (Calais).

Introspectie leert me dat ik hou van het directe contact met het publiek en de programmatoren. Vooral ook dat ik graag werk voor een 'toevallig' publiek d.w.z. niet alleen mensen die hedendaagse dans gaan bekijken in het theater. Door de speciale context waarin we dans presenteren is de nieuwsgierigheid groot en de verrassing zorgt voor een sfeer die openheid creëert.

Heel graag wil ik daarom nog een keer terug naar de huiskamer. Op dat moment heb ik geen partner waarmee ik samenwerk, dus ik ga op zoek, en vind in Natascha Pire de ideale complementariteit.

Marcella (2014)

CC Strombeek nodigt me uit om een kleine voorstelling te doen voor het openingsweekend in 2013. Hierdoor krijg ik de kans om Natascha te leren kennen. Dat is het begin van een fijne samenwerking en van de voorstelling *Marcella*:

"Marcella is een duet in een beeldende danstaal met een surrealistische inslag. Over een vrouw in gevecht met zichzelf. Over dilemma's, aftasten, zoeken, wringen, twijfelen, herkennen, verstrengelen, zich losscheuren, keuzes maken. Over overhoop liggen met meubelstukken en dagdagelijkse dingen, onder een niet aflatende stroom van gedachten en herinneringen die blijven malen in je hoofd. In een wervelend duet nemen twee vrouwen 'op de rand van een zenuwinzinking' je mee naar een wereld waar alles vreemd en tegelijk vertrouwd is."

Giulia Sugranyes staat in voor de scenografie, Mieke Versyp doet de dramaturgie en Anton Van Haver maakt een heerlijke soundscape. *Marcella* wordt mogelijk gemaakt met een projectsubsidie van de Vlaamse Regering.

Ondertussen combineer ik mijn artistiek werk met freelance massages en Do-In meridiaanyoga. De focus in mijn lesgeven richt zich meer en meer op lichaamsbewustzijn.

In 2017 vraag ik een ontwikkelingsbeurs aan om mijn werk als choreografe/danseres en het geven van yoga en shiatsu massages dichterbij elkaar brengen. Via technieken van contact en release wil ik mensen in beweging brengen en doen dansen. De commissie oordeelt dat het dossier onvoldoende uitgewerkt is over hoe deze ontwikkeling een verdere stap zou kunnen zijn in mijn lange parcours als danser en choreograaf en vanuit welke artistieke noodzaak ik dit precies wil doen.

Bewogen (2018)

Dit onderzoek groeit, dankzij de steun van van Natascha Pire, Thomas Devens, en LAIKA, stap voor stap uit tot een unieke danservaring.

“Bewogen beweegt mensen, letterlijk en figuurlijk. Het is een verrassend en warm project over communicatie van mens tot mens. Een intense bewegingservaring die mensen niet onberoerd laat. En danservaring is helemaal niet nodig.”

Meer nog dan de vorige projecten ontsluiten we hiermee de plek waar dans zich afspeelt, en hoe hedendaagse dans deuren opent. Heel diverse contexten waren gastheer:

Bewogen speelt in enkele musea: in het M HKA (Antwerpen) tussen de werken van Anne-Mie Van Kerckhove, en op de wandelboulevard in het MAS (Antwerpen) tijdens museumnacht. In Huis Perrekes, een huis voor mensen met dementie in Geel, bewogen we bewoners samen met het publiek van CC De Werft, live begeleid op piano. In De Warande (Turnhout) en de Warandepoort (Tervuren) stonden 7 duetten simultaan op het groot podium, en tijdens kinderkunstendag, het Krokusfestival (Hasselt) en het Spinrag festival (Kortrijk) zetten we in op de beleving ouder-kind.

Verschillende choreografen hebben *Bewogen* aangeleerd: Katja Pire, Silvia Ubieta, Iris Bouche, Frauke Mariën, Lieve Hermans, Yentl De Werdt, Katrien Oosterlinck, Esse Vanderbruggen, Goele Van Dijk en Ivan Fatjo.

Gerhard Verfaillie in een motivatiebrief (13/9/19): *“Je werk in de huiskamers, in de kleine ruimte waarin je de intimiteit opzoekt tussen dansers en publiek, heeft een bijzondere plek in het Vlaamse danslandschap. Meer, het heeft een meerwaarde in een wereld die sowieso op een ambigue manier plaats wil en kan geven aan vormen van lijfelijheid. Met BEWOGEN, een “voorstelling” die we én voor een volwassen publiek én voor een familiepubliek (op het Krokusfestival 2019) gepresenteerd hebben, heb je daarin een belangrijke stap gezet.”*

MÜ (2020)

Er is behoefte en zin om van klein, intiem en één op één, naar breder te gaan. Ik heb geen concreet beeld hoe, maar voel wel de noodzaak die er leeft om met dit werk verder te gaan. In de massages merk ik hoeveel mensen nood hebben aan eenvoudig fysiek contact. Met *Bewogen* heb ik gezien hoe sterk dans werkt als tool. Hoe relevant het is om mensen te laten voelen wat bewegen is, dat ze durven bewegen, dat lichamelijk contact met iemand iets vanzelfsprekend is. Het is mijn plek als kunstenaar in de maatschappij om daar ook iets mee te doen.

In het najaar van 2018 kwam ik in contact met Emmanuel Jouthe, choreograaf uit Montréal, naar aanleiding van een samenwerking tussen Vlaanderen en Québec. Allebei zijn we op hetzelfde spoor aan het zoeken om vanuit onze plek in de samenleving iets te betekenen. We zijn ervan overtuigd dat we elkaar in grote mate kunnen inspireren en aanvullen.

MÜ wordt een onderzoek naar de verdere evolutie van de synergie tussen contact en dans, nu specifiek gericht naar jongeren van 9 tot 13 jaar, en hoe deze beleving gedeeld kan worden met meer mensen tegelijkertijd. **MÜ** is een stap naar openheid, groter maar even intens.

Het onderzoek richt zich op kinderen van 9 tot 13 jaar. We hebben het onderzoek op die manier afgebakend, maar het gaat daarna verder dan dat. We zijn beide ook geïnteresseerd in de relatie ouderen - kinderen en de verschillende generaties.